

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 83 0 P 001846 15 Rev 2
Banjaluka, 30.6.2015. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Darka Osmića kao predsjednika vijeća, Jadranke Stanišić i Violande Šubarić kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca, Dž.Č. iz T. zastupanog po punomoćniku, R.H., advokatu iz T., protiv tužene, RS za Osnovni sud Bijeljina, zastupane po Pravobranilaštvu Republike Srpske Banjaluka, radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužene protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 001846 09 GŽ od 24.9.2009. godine, na sjednici održanoj dana 30.6.2015. godine, donio je

P R E S U D U

Revizija se djelimično usvaja, presuda Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 001846 09 GŽ od 24.9.2009. godine i presuda Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 P 001846 07 P od 25.3.2009. godine, ukidaju se u dijelu kojim je odlučeno o zahtjevu tužioca na ime troškova prevoza za period od 8.3.2004. godine do 31.5.2006. godine, te u tom dijelu tužba odbacuje.

U preostalom dijelu, a kojim je presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 001846 09 GŽ od 24.9.2009. godine tužena obavezana da tužiocu, na ime troškova prevoza za period od 1.6.2006. godine do 14.11.2008. godine, isplati 8.494,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 14.11.2008. godine, te da mu i ubuduće na isti način plaća iste putne troškove sve dok se ne promijene okolnosti koje opravdavaju prestanak obaveze plaćanja, revizija se odbija.

Tužena se obavezuje da tužiocu na ime troškova parničnog postupka isplati 1.253,60 KM, umjesto iznosa od 2.279,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 P 001846 07 P od 25.3.2009. godine obavezana je tužena da tužiocu na ime neisplaćenog regresa za godišnji odmor u 2006. godini isplati 1.200,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 1.8.2006. godine do isplate i da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 233,10 KM.

Istom presudom odbijen je zahtjev tužioca da se tužena obaveže da mu na ime putnih troškova na relaciji T. – B. i B. – T. za period od 8.3.2004. do 14.11.2008. godine isplati

16.478,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeća mjesečnih putnih troškova do konačne isplate, kao i zahtjev tužioca da se tužena obaveže da mu ubuduće na isti način plaća putne troškove sve dok se ne promijene okolnosti koje opravdavaju prestanak obaveze plaćanja.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 001846 09 Gž od 24.9.2009. godine žalba tužioca je uvažena, prvostepena presuda preinačena u odbijajućem dijelu tako što je tužena obavezana da tužiocu isplati 16.478,00 KM na ime putnih troškova na relaciji T. – B. i B. – T. za period od 8.3.2004. godine do 14.11.2008. godine sa zakonskom zateznom kamatom od 14.11.2008. godine do isplate, te da mu ubuduće na isti način plaća iste putne troškove sve dok se ne promijene okolnosti koje opravdavaju prestanak obaveze plaćanja.

Tužena je obavezana da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.436,90 KM i troškove žalbenog postupka u iznosu od 842,40 KM.

Tužena revizijom pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužilac je predložio da se revizija odbije.

Odlučujući o reviziji tužene protiv odluke drugostepenog suda, Vrhovni sud Republike Srpske je donio presudu broj 83 0 P 001846 09 Rev od 14.6.2011. godine, kojom je preinačio odluku drugostepenog suda i potvrdio odbijajući dio prvostepene presude.

Odlukom Ustavnog suda BiH broj AP-3466/11 od 5.5.2015. godine ukinuta je presuda Vrhovnog suda Republike Srpske broj 83 0 P 001846 09 Rev od 14.6.2011. godine i predmet vraćen na ponovno suđenje budući da postoji povreda prava na pravično suđenje iz člana 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Odlučujući u ponovnom postupku, ovaj sud je našao da je revizija tužene djelimično osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužioca da se tužena obaveže da mu na ime putnih troškova na relaciji T. – B. i B. – T. za period od 8.3.2004. godine do 14.11.2008. godine isplati 16.478,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa do konačne isplate, kao i zahtjev tužioca da se tužena obaveže da mu ubuduće na isti način plaća iste putne troškove sve dok se ne promijene okolnosti koje opravdavaju prestanak obaveze plaćanja.

Po provedenom postupku prvostepeni sud je utvrdio: da je tužilac u radnom odnosu kod Osnovnog suda u Bijeljini na mjestu sudije od 8.3.2004. godine; da tužilac svakodnevno, da bi došao u B. na posao, putuje na relaciji T-B. i B.-T., obzirom da živi u T.; da iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke od 16.11.2008. godine proizilazi da

potraživanje tužioca, na ime putnih troškova, za period od 8.3.2004. godine do 14.11.2008. godine, a prema cijenama karata u javnom saobraćaju, na relaciji T-B. i B.-T., iznosi 16.478,00 KM; da je tužilac podnio tužbu prvostepenom sudu 31.5.2007. godine.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio, da zahtjev tužioca nije osnovan, jer da niti jednim pozitivnim propisom nije regulisano pravo tužioca na naknadu putnih troškova nastalih prilikom dolaska i odlaska sa posla, pa je sudio tako što je odbio zahtjev tužioca.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda, ali ne i zaključak tog suda u pogledu neosnovanosti zahtjeva tužioca na ime troškova prevoza, pa je, nalazeći da tužilac ne smije da trpi štetne posljedice što tužena nije donijela interne propise kojima bi, u smislu odredaba člana 14. Zakona o platama i drugim naknadama sudija i tužilaca Republike Srpske regulisala pravo na naknadu putnih troškova nastalih prilikom dolaska i odlaska sa posla, sudio tako, što je uvažio žalbu tužioca, preinačio odluku prvostepenog suda u odbijajućem dijelu i donio odluku kao u izreci drugostepene presude.

Odluka drugostepenog suda je djelimično pravilna.

Odredbama člana 93. Zakona o sudovima i sudskoj službi ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 13/00, 16/00, 70/01, 77/02 i 85/03), a koji je bio na snazi u vrijeme kada je tužilac zasnovao radni odnos kod Osnovnog suda u Bijeljini na mjestu sudije, dana 8.3.2004. godine, je propisano, da sudija ima pravo i na druga lična primanja i naknade: 1) otpremninu pri odlasku u penziju, 2) regres za godišnji odmor, 3) jubilarne nagrade.

Odredbama člana 79. Zakona o sudovima Republike Srpske ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 111/04, 109/05, 37/06, 119/08, 58/09 i 116/09) je propisano, da danom stupanja na snagu ovog zakona prestaje da važi Zakon o sudovima i sudskoj službi, osim odredaba člana 87. do 95. tog zakona koje se primjenjuju i dalje do donošenja posebnog Zakona o platama sudija. Shodno odredbama člana 80. tog zakona isti je stupio na snagu 31.12.2004. godine.

Odredbama člana 14. Zakona o platama i drugim naknadama sudija i tužilaca Republike Srpske ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 115/05) je propisano, da sudije, tužioci i stručni saradnici iz člana 4. ovog zakona imaju pravo na naknadu za putne troškove u skladu sa propisima o unutrašnjem poslovanju suda ili tužilaštva i odobrenim budžetom suda, odnosno tužilaštva. Prema odredbama člana 18. tog zakona, isti je stupio na snagu 1.1.2006. godine.

Nije sporno da internim propisima, odnosno propisima o unutrašnjem poslovanju tužene, nije predviđena naknada za putne troškove nastale prilikom dolaska i odlaska sa posla.

Kada se ima u vidu, da je tužiocu zakonom priznato pravo na putne troškove, u koje bez sumnje spadaju i troškovi prevoza od mjesta stanovanja do posla i natrag, pravilan je zaključak drugostepenog suda, da sama činjenica, što tužena internim aktima nije regulisala pravo tužioca na troškove prevoza, ne može uticati na njegovo pravo da mu se ti troškovi priznaju u visini povratne karte u javnom saobraćaju.

Obzirom da se radi o potraživanju tužioca iz radnog odnosa, pravilno se revizijom ukazuje, da je tužba tužioca neblagovremena, shodno odredbama člana 105. Zakona o radu ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 40/00, 47/02, 38/03, 66/03 i 20/07 – u daljem tekstu ZR) za njegovo potraživanje od 8.3.2004. godine do 31.5.2006. godine, jer da je tužba podnesena prvostepenom sudu 31.5.2007. godine.

Stoga je ovaj sud, shodno odredbama člana 249 stav 2 u vezi sa članom 456 a) Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu ZPP) sudio kao u stavu 1. izreke ove presude.

Nalazeći da je zahtjev tužioca na ime troškova prevoza, za period od 1.6.2006. godine do 14.11.2008. godine, osnovan, a prihvatajući u svemu razloge drugostepene presude u pogledu visine troškova prevoza, ovaj sud je, primjenom člana 248. a u vezi sa članom 456 a). donio odluku kao u stav 2.izreci ove presude.

Kako je tužilac djelimično uspio u ovoj parnici, to mu je shodno njegovom uspjehu, valjalo i dosuditi troškove parničnog postupka u smislu odredaba člana 386. a u vezi sa članom 397. ZPP-a. Prihvatajući u svemu razloge drugostepenog suda u pogledu odluke o troškovima parničnog postupka, a imajući u vidu uspjeh tužioca u ovoj parnici od 55 %, to je istom na ime troškova parničnog postupka valjalo dosuditi iznos kao u izreci ove presude, u skladu sa važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 68/05).

Predsjednik vijeća
Darko Osmić